

Men allt detta visar all människor icke dömer sig själva efter en enda fast orubblig standard för rätt och orätt, de tar just det som passar dem själva och fördömer andra. Men *det finnes* en standard enligt vilken alla skall jämföras och enligt vilken alla kommer att dömas - en rättfärdighetens standard, alla som kommer tillkorta inför denna blir evigt fördömda. Standarden är icke något mindre än *Guds rättfärdighet*. Så snart en person börjar inse att det icke är i att jämföra sig själv med andra han skall döma, utan att det är genom att jämföra sig själv med Gud, då börjar hans samvete vakna så att han tänker på synd *såsom inför Gud*, då kommer han i sanning till att han är skyldig och färdärvad; han kommer icke då med försök att rättfärdiga sig själv genom att komma på någon som är värre än sig själv, han kommer då att bli angelägen att få veta om det är möjligt att den Gud, inför vilken han vet med sig själv vara fördömd, kan efterskänka och förlåta honom.

De skriftlärdade och fariséerna, omtalade i kap 8 Joh. evangelium, var mycket moraliska och religiösa människor, och de var storligen chockerade då de kom på en stackars kvinna som gripits för öppen synd, och de var mycket förbittrade emot henne. Mose lag och rättvisa, tänkte de, krävde att här skall exempel statueras - det är icke passande att en sådan synderska skulle leva. Det tröstar och stillar människans färdärvade hjärta om hon endast kan finna en person värre än sig själv, hon tänker att en annans större synd ursäktar henne själv; och medan hon anklagar och häftigt klandrar en annan glömmer hon bort sin egen ondska. Således gläder hon sig över orättfärdighet.

Men detta är icke allt, ej endast att människor berömmar och upphöjer sig själva inför någon

annans fall och färdärv, därtill kan hon icke tåla att se, eller tänka på, att Gud framvisar *nåd*. *Nåd* - som innebär den fulla och fria förlåtelsen för varje synd, av varje ondska, utan att Gud kräver eller väntar något från den som förlåtes så fritt - det är en princip helt emot alla människans tankar och vägar, oändligt högt över människan, och hon gillar det icke, hennes eget hjärta bedömer det såsom orättvist. Själv handlar människan ej så, och gillar inte att tänka på att Gud gör det. Det är mycket förödmjukande att tvingas erkänna att vi är fullständigt beroende på nåd för frälsning, och att ingenting som vi har gjort och ingenting som vi kan göra i framtiden, har gjort oss, eller kommer att göra oss, till passande föremål ens för nåd, och att vårt enda krav på nåd är vårt elände, vår synd och vårt förfall. De skriftlärdade och fariséerna kunde ej förstå det. De tyckte inte om att erkänna att de själva var syndare, de ville förbrylla Jesus och om Han skulle frikänna kvinnan, då säga att Han var orättfärdig, eller om Han fördömde henne, säga att Han var obarmhärtig. "En sådan borde stenas" sade de, "Men vad säger Du?"

Förvisso var domen rätt, beviset på kvinnans brott stod utom tvivel, och lagen var klar, men vem skulle verkställa lagen? Människan kan lätt fördöma, men vem har rätten att verkställa? "Den bland eder, som är utan synd, han kaste första stenen på henne." Vem kunde säga sig vara "utan synd"? och om icke en enda av dem kunde säga, 'jag är utan synd', så befanns icke någon av dem vara fri från samma dom som kvinnan var under, det är, *död*, ty "syndens lön är död".

Här var således en underlig situation - den anklagade och hennes åklagare i lika grad invecklade i samma färdärv - alla brottslingar. Icke nu *denna* borde stenas, utan *alla* borde

stenas. Från den äldste till den siste, alla överbevisade syndare.

Har du tänkt på detta - att du och hela världen är skyldiga inför Gud? Det är icke hur stor din synd är enligt människans bedömning, utan om du inför Gud kan säga att du är "utan synd"? Om icke så är din dom döden. "Den själ som syndar skall dö". Vad skall du göra i denna sorgliga ställning? Kanske på samma sätt som de skriftlärdade och fariséerna gjorde när de var överbevisade av sina egna samveten - lämnat Den Ende som kan ge förlåtelse. Adam i lustgården hade förut gjort på samma sätt. Han gick och gömde sig undan för Gud då han själv förstod att han var skyldig, han vände sig bort från sin ende Vän just då han som mest behövde hjälp från Honom. Och så är det alltså. Människan fruktar Den Ende som är redo att förlåta. Du kanske kan övertyga dig själv att du inte är så dålig, du kanske finner andra som helt tydligt är värre, men *är du alls en syndare?* Vad tänker Gud om dig? Säger icke ens ditt samvete dig, 'jag är icke *helt* utan synd' Ja då är din dom *att dö*. Gud kan icke ljuga. Detta är *Guds* dom. Och om vi endast fick höra att Gud är *rättfärdig* skulle det ej finnas något hopp. Men Han är en "rättfärdig Gud och Frälsare". Han har fördömt, och Han har också makten att verkställa. Den enda frågan som återstår är, kan Han förlåta?

"Och Jesus lämnades allena och kvinnan, som stod där." Hon stod där inför En som kunde säga, "Utan synd", och som därför kunde kasta stenen. Hon var ensam med En hon erkände som Herre, och vad skulle *Herrens* dom bli? Lagen hade redan fördömt henne, skulle Han verkställa den? Vilket ögonblick av oerhörd ångest det måste ha varit för Hennes! Hur allt som omgav henne måste ha varit som ingenting för henne! Hon var ensam med

En som hade makt över liv och död. Allt berodde på vad Han sade. Vad skulle Han säga? Männen hade icke vågat kasta stenen, men vad skulle Gud nu göra? "Icke heller Jag fördömer dig. Gå och synda icke mer".

Detta är ännu det nådefulla budskapet till fördärvade syndare. uttalat av ingen mindre än Domaren själv. Men detta är sagt endast till den fördärvade syndaren, som står där medvetet överbevisad inför Domaren. De egenrättfärdiga fariséerna hörde det icke. De var helt visst övertygade. Men de tyckte icke om att bekänna sin synd, och de sökte bli fri från sin övertygelse, begrava den i någon egen god gärning, de ville icke ställa sig i samma fördömmelse som den stackars kvinnan, som fick detta välsignade ord om frid. Och så är det alltjämt. Om du önskar få Guds fulla och fria förlåtelse, då måste din plats vara att först stå där som en skyldig syndare. Att vara *ensam* med Jesus, medveten om att vara fördömd. Att icke ha någon annan att lita på, ingen annan att jämföra dig själv med. Icke besluta dig för bättring, icke först försöka bli bättre, innan du kommer till Honom. Men att föras till Honom just på grund av dina synder, för att stå såsom fördömd, och inför just den Herre som har makt att fördöma. Att göra just din skuld anledningen till att vara *ensam* med Honom.

Och Herren gav henne icke förlåtelse på vissa villkor. Han sade icke, 'Icke heller Jag *skall* fördöma dig om du låter bli att synda mer'. Nej, Han ger henne först full och absolut förlåtelse och Han visste att detta skulle sätta henne istånd att framdeles undvika synd. Om du önskar ha kraft över dina synder, måste du *först* veta att de alla är förlåtna av Gud genom Kristus. Men om du försöker behärska din ondska innan du är medveten om Guds förlåtelse, kommer du icke att

uppnå vare sig det ena eller andra. Genom tro i Jesus måste du rättfärdiggöras fritt från allt innan du någonsin kan bli ren, oskyldig inför Gud. Men många av de som verkligen tror på Jesus ser icke detta klart, de försöker uppnå frid genom ett *heligt* liv, eller Andens frukt, istället för att först erkänna sig vara fördärvade syndare fullt och fritt förlåtna, och sedan låta sitt liv och uppförande vara styrt genom kännedomen om denna förlåtelse och Guds stora kärlek och kännedomen om Guds barmhärtighet. Börja med "Icke heller Jag fördömer dig". Låt din frid komma från tro i blodet från Hans kors, genom vilket Han *har stiftat* frid. Guds kännedom och bedömning av din synd är långt djupare än din egen, men Han har försett med Sin Egen Sons blod. Han säger att *detta* blod renar från *all* synd. Ju mera jag ser och förstår min egen synd, ju mera skall jag värdera det dyrbara blod som renar från all synd, och ju mer ivrig kommer jag att vara att ej bedröva Hans hjärta som, i Sin egen kärlek har försett med så underbart offer på grund av mina synder. Således ju djupare jag känner min egen skuld, ju mera stadig blir min frid, ty så mycket större blir min värdering av blodet, genom vilket frid har stiftats.

Må det vara din del att känna den frid och glädje som det är att veta att alla dina synder förlåtits genom tro i Jesus blod, och den därav följande segern över just dessa synders kraft under vilken du har förts i trældom.

J. N. DARBY

EN RÄTTFÄRDIG GUD OCH FRÄLSARE

Jesaja 45:21

I ALLA människor finns det en viss kännedom om gott och ont; det och det säger man är gott, och om andra ting att de är onda. Men kanske inte två personer har stannat för exakt samma standard varken för gott eller ont. Vad människor gör är att fixera en sådan standard för gott som de själva kan nå upp till, och en sådan standard för ont som just utesluter dem själva och innefattar andra. Så till exempel tänker drinkaren att det inte är något särskilt ont i att dricka, men skulle anse det som en stor synd att stjäla. Den giriga människan, som kanske dagligen i sina affärer luras eller talar osanning (bedrar) tröstar sig själv med att det måste man göra i affärer och att så gör man, men jag dricker mig i alla händelser ej drucken och jag svär och förbannar icke såsom andra gör. En som lever i utsvävningar och slöseri berömmar sig över att vara generös och vänlig mot andra, eller som han säger "jag skadar icke någon annan, bara mig själv". En rättskaffens och hederlig människa, den hemkära och älskvärda, är nöjd och belåten över att göra det han kallar sin plikt, och så ser han sig omkring och känner medlidande med de syndare han ser; men han tänker aldrig på hur många onda tankar, hur många syndfulla önskningar han haft inom sig vilka är okända för andra; han glömmar att Gud dömer hjärtat även om människan endast ser till det yttre uppförandet. Således skattar var och en sig lycklig över att icke ha gjort något ont alls, och så jämför han sig med någon annan som förövat den synd vilken han tänker sig ha kunnat undgå.

Skriv etter bok lista!

KRISTEN LITTERATUR

Langhopparegången 4, 418 39 Göteborg, Sverige

epost: kristenlitt@aol.com

www.chaptertwobooks.org.uk

Distributör: Chapter Two, London, England

(A Just God and a Saviour, Swedish)

© Februari 2006